

Bodil Sangill, Rolf og Rikke og skyggerne ved søen, 1. kapitel

Bodil Sangill
Rolf og Rikke - og skyggerne ved søen

© Lohse Forlag, 2009
Korsbævej 25, 7000 Fredericia
www.lohse.dk

Omslagstegning: Henning Aarstrup
Illustrationer: Dorthe Ingeborg Andersen

Tilrettelægning: Hedager
Skrift: Century Old Style

Tryk: A/S Modersmålets Trykkeri, Haderslev

ISBN 87-564-5707-3

Indhold

1. I sidste øjeblik 7
2. På vej 14
3. Hytten 23
4. Alene i mørket 30
5. Af sted i en fart 37
6. Vatten-djurs-vågen 43
7. Spring, Rikke ... spring! 49
8. Et spor i græsset 57
9. En handel med får 63
10. På bjerget 70
11. Den forsvundne bold 76
12. Rolf kan ikke sove 83
13. Skygger bliver levende 87
14. Ved søen 92
15. Jamen ... er det ikke! 97
16. En underlig tyv 103
17. Hvad siger du, Rolf? 110
- Om bæveren 119

1 I sidste øjeblik

»Hvaaaaad ...?« Rolf fjernede hovedtelefonen fra sit højre øre. I det samme forsvandt musikken helt. Da så han, at Rikke stod med fingeren på afbryderen og glippede med øjnene.

»Moster Kaaaarla kommer!« skreg hun. »Mor skal holde kursus på Sjælland. Og far skal til Sverige. Og den ene troede, at den anden vidste ... og bla, bla, bla ... men så sagde mor: Vi ringer da bare efter moster *Karla* ...!«

Rolf sprang op med et spjæt, så kontorstolen bragede ind i sofaen bagved. »Så stikker jeg af. Og jeg mener det!«

Et øjeblik stirrede Rolf og Rikke på hinanden. Så styrtede de ud af Rolfs værelse. Rolf lod sig rutsje ned ad trappe-gelænderet. Rikkens fødder trommede bag ham. Begge landede med et bump, hvorefter de fortsatte spurtten ind gennem stuerne til fars og mors arbejdsværelse.

Rolf hev telefonstikket ud og satte sig på fars skrivebord med korslagte arme. »Vi vil ikke passes ... at I bare ved det! Og da slet ikke af moster Kaaaarla!!«

Far klikkede roligt videre foran sin skærm.

Mor tyggede på enden af et penselskaft. Så kneb hun det ene øje sammen og trådte et skridt tilbage fra sit stafeli. Hun kiggede på to røde æbler med blå halvmåne-skygger.

»Hvad er der i vejen med moster *Karla*?« kom det skratende fra hendes ene mundvig.

»Ja, hende plejer I da være så glade for ...!« Far drejede kontorstolen og kiggede på Rolf.

»Hun er bare *så* ...!« Rolf tjattede med den ene hånd, som når han ville ryste et stykke tyggegummi af.

»Ja,« nikkede Rikke, »*så* ...!«

Rikke lagde hovedet på skrå og gjorde sin stemme lys og skinger: »*Har* I nu husket at lave jeres lektier, og ... *har* I nu pakket jeres skoletasker, og ...?«

Far holdt sin hånd op foran ansigtet. Fra hans næse lød et prust som fra en hest.

»Så slemt er det nok heller ikke,« sagde Mor og gav æblerne et hurtigt strøg. »Og helt ærligt ... jeg kan ikke se andre muligheder.«

»Hvorfor skal her være nogen?« spurgte Rolf. »Rikke *er* fyldt elleve. Og jeg ... *hvem* bli'r tretten næste gang?« Rolf rettede sig op og skød brystkassen frem. »Og vi kan da sagtens lave lektier og komme i skole til tiden.«

»Ja, og lave pizza og salat,« tilføjede Rikke. »Og hvis ... hvis vi hører mystiske lyde ... så ... så går vi over til Nabo-Bjarne!«

»Nej, nej, nej ...!« Mor skyllede sin pensel, så vandet skvulpede. »I skal ikke være alene ... i en hel uge.«

»Så vil vi med!« råbte Rikke.

»Ja! ... med *dig*, far ... til Sverige.« Rolf sprang ud på gulvet og begyndte at vippe op og ned på tæerne.

»Umuligt!« Fars ansigt fik rynker, som en agurk der havde ligget for længe. »Jeg skal opholde mig to, tre forskellige steder i Sverige, og desuden ...«

»Campingvognen!« spruttede Rikke og glippede med øjnene. »Vi følges med dig rundt i Sverige ... og bor i campingvognen ... og jeg laver mad ... og alting!«

»Ja,« nikkede Rolf, »og du har for resten selv sagt ... at når vi er kommet på den anden side af pinse ... er det *stærkt* begrænset, hvad vi lærer i skolen ... og vi *er* på den anden ...«

»Nej, nu holder du, Rolf. *Jeg* har netop altid sagt, at når forældre holder ferie med deres børn ... uden for skoleferi-

erne ... viser man ingen respekt for lærernes arbejde ... så derfor ...«

»Men *det* her er bare ingen ferie!« lød det triumferende fra Rikke. »Rolf og jeg kan lave madplan ... handle ind ... pakke campingvognen ... og skrive stil om turen.«

»Ja, og lave matematik om formiddagen,« nikkede Rolf. »Vi kan faktisk nå at lære en hel del.«

Rolf stirrede længe ind i fars øjne. Var der ikke et lille håb, der, lige over øjenbrynene?

Mor havde vendt ryggen til sine æbler. »Ja, for min skyld ... så ...«

»Ja, for din skyld ...« brummede far, »men hvem får al ... øh ... fornøjelsen?« Fars rynker forsvandt, mens hans kinder svulmede op og blev til et drenget fnis.

»Åh, far ... sig nu ja!« råbte Rolf.

Der blev stille i lang tid. Urets tikken delte computerens summen i små lige store dele. Mor og far så på hinanden, som om de prøvede at gætte, hvad den anden tænkte.

»Først vil jeg tale med mor under fire øjne,« lød det bestemt fra far. »Og dernæst må jeg ringe til skolen og ... nej, det sidste kan for resten ikke lade sig gøre!« Far kløede sig i nakken og strakte sine ben.

»Det kan det velsagtens,« ivrede Rolf, »klokken er ikke engang fire, og ...!«

»Næ, men *en* eller anden fjummergej har hevet stikket ud!«

Rolf greb stikket og satte det i med et fnis.

»Så ud med jer,« lo far.

De tog trappen op i lange spring.

»Bare vi får lov ... vi skal ... vi skal!« Rikke knyttede hænderne og fulgte med ind på Rolfs værelse. »Men ved *du*, hvad far skal ... i Sverige?«

»Skrive til avisen ... hvad ellers?«

»Ja, men ... om hvad?«

»Aner det ikke ... og for alt i verden lad være at spørge. Du ved, hvad han siger: *Hvad I ikke ved, snakker I ikke over med,*« efterabede Rolf.

Rikke løftede skuldrene og så på sit ur. Rolf tændte for musikanlægget. Men slukkede igen. Og pludselig var han ude ad døren. Hurtigt rev Rikke døren op, men nåede kun at se hans sorte hårtop forsvinde ned ad trappen. Hun bed sig i læben og lukkede igen.

Hun vidste præcis, hvad Rolf ville. Hvorfor kunne han ikke bare vente her sammen med hende? Hvis far opdagede det, ville han blive så ...

Rikke gik hen til vinduet og lænede panden mod ruden. Nu kom han dernede om hjørnet. Krøb gennem blomsterbedet. Nu sad han under vinduet til fars og mors arbejds-værelse. Men kun et øjeblik, så fortsatte han som et stankelben. Forbi vinduet hen til det store æbletræ, hvor han stillede sig bag stammen. Nej, heller ikke *der* blev han. Nu klatrede han op i træet og ud på ...

Rikke knyttede hænderne. Hvorfor kunne han ikke bare lytte *under* vinduet? Han havde vel ikke tænkt sig at hænge ude på grenen, der førte hen *over* det. Rikkes hjerte begyndte at dunke. Hun huskede, hvordan det gik for to år siden. Kunne endda høre lydene endnu.

Rolf var klatret op i præcis det samme træ. Hun stod selv nedenunder og havde pludselig hørt to knæk. Et langt knasende og derefter et lille kort. Det første betød, at grenen, Rolf sad på, var brækket. Og det næste, at det samme var sket med hans højre arm.

I flere uger havde han haft gips på. Og måtte lære at skrive med venstre.

Tænk, om det skete igen ... nu hvor mor skulle til Sjælland, og far til Sverige, og ...

Med lukkede øjne begyndte Rikke at hviske frem for sig. Da hun igen ville se ned, var ruden dækket med en

stor dugplet. Hun trådte et skridt til siden. Nu var han nået helt ud på grenen. Lå som en slange hen over den.

Rikke så igen på sit ur. Der var højst gået et kvarter. Hun holdt hænderne for ansigtet. Men fjernede dem hurtigt igen. Nu løftede han hovedet, som om han også ville kigge ind ad vinduet. Et øjeblik lå han sådan og strakte hals. Så skubbede han sig langsomt tilbage. Og nu ... nu gled hans hånd ind omkring stammen, og ...

Rikke smed sig på sofaen og pustede ud. Om lidt ville han være her.

»Hørte du noget ... og hvad *så* du?« Rikke satte sig op med et spjæt, da Rolf gled ind ad døren.

Forpustet dumpede Rolf ned på kontorstolen. Han nikkede, mens han pillede en kvist ud af trøjen.

»Med skolen er alt o.k., tror jeg. Du ved, far smilede ... slog ud med hånden ... smilede ... nikkede og smilede igen. Og det gjorde han, helt til han lagde røret på. Men med mor ...«

»Hvad med hende?«

»Hun stod sammen med far ved skrivebordet i lang tid. Far pegede ned på bordet og forklarede en masse. Men mor ... hun rystede faktisk på hovedet, og så stod hun sådan her og gned sin øreflip ... som du ved, når hun er helt vildt bekymret.«

»Ja, men hvad *sagde* far?« spurgte Rikke og glippede med øjnene.

Rolf trak opgivende på skuldrene. »Det eneste, jeg hørte helt tydeligt ... var noget, han gentog mindst fire gange. Han sagde: *Hvor skov og sø mødes.*«

»Hvor skov og sø mødes?« Rikke rynkede panden. »Er du sikker?«

»Helt hundrede!«

»Jamen ... hvor skørt! Det kan man da ikke! Åh, nu ved jeg det!« Rikke klarede op og lo. »Det er to personer ... en

Hr. Skov og en Hr. Sø ... to politikere måske som skal mødes. Og så skal far interviewe dem!»

»Niks!« Rolf smed æblekvisten over i skødet på Rikke. »På skrivebordet ... ja, jeg så det helt tydeligt ... lå et kort over Sverige ... og han stod og kørte med pegefingern ... sådan her!« Rolf lod sin finger køre i siksak og buer hen over sofaen. »Og når far holdt fingeren stille, kiggede han på mor og sagde: *Hvor skov og sø mødes*. Og hver gang lignede han sådan en ... en Opfinder-Smart, du ved. Men mor, hun ...!»

»Shyss ... nu kommer hun,« hviskede Rikke.

Mors lette skridt nærmede sig ude på gangen. I det næste øjeblik kom hun smilende ind ad døren. Hendes kinder var lige så røde som æblerne på staffeliet.

»Alt i orden,« næsten sang hun. »Sverige vinker forude!«

Rolf stirrede på mor. Der var ikke en eneste bekymret rynke i hendes ansigt. Tværtimod lignede hun *en*, der lige havde taget kommandoen på et skib. Hurtigt foldede hun malerkitlens ærmer op. Strøg håret om bag ørerne og rettede sine øjne på Rolf.

»Du Rolf ...« Mors pegefinger vippede foran næsen på ham. »Du åbner alle vinduer i campingvognen. Og så støvsuger du hynderne på begge sider ... i skuffer og skabe ... hele gulvet ... og *også* nede i magasinerne.«

»Og Rikke ...« fortsatte mor, »du laver en madplan ... og derefter en indkøbsliste.«

»Og jeg ...« Mor løb rundt om sig selv. Fortsatte så ud på gangen, hvor hun klaskede hånden mod panden og råbte: »Vasketøjjet! Her ligger det meste af jeres tøj! Altså, hvor jeg hader, når det hele skal foregå i sidste øjeblik!«

Rolf holdt hånden for munden i et fnis. Faktisk så mor ikke det mindste hadefuldt ud. Med et elegant kast placerede hun vasketøjskurven på sin ene hofte. Hun forsvandt ned ad trappen i små hop. Et af fars skjorteærmer vinkede fra kurven som en elefantsnabel.

»Far har fået hende overtalt,« smilede Rikke.

»Åbenbart.«

»Men Rolf ... er du stadig sikker på ... den der ... øh ... skovsø?« Rikke så på ham med et skævt smil.

»Forsvind ... ellers skal jeg!« Rolf greb et viskelæder og sigtede.

Med et hvin sprang Rikke ud på gangen og fortsatte ind på sit eget værelse.

»Du ved udmærket godt,« hvædede Rolf, »at jeg aldrig har talt om en skovsø ... eller en Hr. Skov og Fru Sø ... eller ...«

Der kom intet svar fra Rikke. Hun var nok allerede ved at skrive madplan.

Men han var helt sikker. Helt hundrede. Havde hørt det med sine egne ører.

»Hvor skov og sø mødes,« mumlede han.